
Skupina bratří Mašínů o sobě

Pracovní list 2

Text 1: Vzkaz Josefa Mašína dětem (z roku 1942, psaný z cely smrti, k Mašínům se dostal až 1945)

Drahé moje děti!

Posílám vám poslední svůj pozdrav před svým odchodem na věčnost. Poslední má myšlenka platí jen Vám, a to mne nejvíce tíží, neboť jste dosud ještě malé a potřebovaly byste mé největší péče. Bohužel vás musím opustit. Dnes ještě nechápete vše, ale až budete starší, jistě pochopíte. Bojoval jsem za naši drahou vlast a národ proti odvěkým našim nepřátelům – Němcům, kteří naši vlast a národ chtějí porobit a zničit. Nechtěl jsem připustit, abyste jednou i Vy byly porobenými otroky, nýbrž abyste zůstali svobodnými a volnými občany. Pomatuje, že hájit svobodu své vlasti a národa jest první povinností každého uvědomělého Čecha. I Vy jednou tak musíte postupovat. V tomto boji jsem podlehl. Věřím však pevně, že naše svatá věc zvítězí.

...

Citováno dle: MASIN, Barbara: Odkaz. Pravdivý příběh bratří Mašínů, druhé doplněné vydání, Mladá fronta, Praha 2005, s. 67

Text 2: Konec války z pohledu Ctirada Mašína (záznam z roku 2010, rozhovor)

Na konci povstání kolony Němců prchaly a mezi nimi už byli Rusové na džípu. Němci na ně nestříleli. Jedni prchali, druzí je hnali. To bylo něco. Pak už Němci byli většinou pryč a utíkaly jen zbytky. Najednou jsme slyšeli od katolického kostela střelbu. Jen jsme tam doběhli a koukali, co se děje. Že prý nějácí esesáci! Pořád jsme slyšeli jen „esesáci“. To byla ale blbost. Co se tam opravdu odehrálo, nevím. Zkrátka a dobře jsme tam doběhli a u kostela stáli Němci s rukama vzhůru, dost hustě. Stáli tam Rusové a několik Němců. Jeden z nich zoufale volal, aby mu někdo pomohl a dal mu vodu. Já byl přímo u něho. Neměl žádnou zbraň. Rusák k němu přišel s automatem a přejel ho. Přesně „podle“ Ženevské konvence. Pak na náměstí ze zámku vyjel valník tažený koňmi. Byl plný nahých mrtvol. Tak, jak to vidáme z koncentráků. Nazí lidé, naházení na valníku, na hromadě. Možná ty Němce postříleli na zámku. Kdo byli, čím byli, jak se to stalo a proč byli odpraveni, to jsem se nedozvěděl. Já se o to tehdy ani nestaral. Se mnou to vůbec nehnulo, protože litovat Němce, za to, co tady celou válku vyváděli, to ne! Víím, že je odvezli na hřbitov, kde byli vhozeni do společného hrobu. Ale u toho jsem nebyl. Slyšel jsem, že druhý den tam lidi přišli a viděli, že jeden z těch mrtvých tam seděl, protože nebyl mrtvý. Tak ho dorazili a zahrabali.

Citováno dle: BLAŽEK, Petr – ČVANČARA, Jaroslav: Z války do války. Dospívání bratří Ctirada a Josefa Mašínových ve vzpomínkách a fotografiích, Paměť a dějiny 2013/03, s. 101

- **Co ovlivnilo bratry Mašínovi?**
- **Jaká je podle vás souvislost mezi jejich dětstvím a jejich následným odbojem?**